

KRISTIKUNNAN RIKKINÄISYYDESTÄ

Väinö Hotti

Ilmeinen asia

Kristikunnan rikkinäisyys on kaikille ilmeinen. Eri kirkkokunnat ja lukuisat pienryhmät kertovat tästä lahjomatonta kieltään. Tilanne on lähes toivoton kun ajattelemme, että viimeisen 15 vuoden aikana esim. Suomessa on hengellisten kuppikuntien määrä tuplautunut.

Jako kolmeen

Suhteessa kristikunnan rikkinäisyyteen tapahtuu jako kolmeen:

1. Asiaa ei ajatella eikä siihen oteta kantaa. Nukkuva seurakunta on penseyden tilassa; ei puolesta eikä vastaan.

*”Ja Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Amen, se uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan alku: Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä palava; oi, jospa olisit kylmä tai palava! **Mutta nyt, koska olet penseä, etkä ole palava etkä kylmä, olen minä oksentava sinut suustani ulos**” (Ilm.3:14-16).*

Lisäksi nämä uskovat ovat sidoksissa vuosisataisiin ”isien perinnäissääntöihin”, joita ei uskalleta kyseenalaistaa.

”Te teette Jumalan sanan tyhjäksi perinnäissäännöllänne, jonka olette säätäneet. Ja paljon muuta samankaltaista te teette” (Mark.7:13).

*”**Rajallinen rakkaus on rakkauttomuutta** ja paljastaa kaikkein selvemmin ja lahjomattomimmisen, ettei yhteys Jumalaan ole kunnossa. Kun Jumalan lapsina harhailemme eristäytyneinä ja vieraina toisillemme, osoitamme sillä, miten vähän Kristus on saanut muotoa meissä. Olemme menneet yli siitä, missä aita on matalin. Olemme valinneet **lihallisuuden vaihtoehdon**. Vallitseva käytäntö ja **pitkät perinteet** harhauttavat luulemaan, että Jumalakin on muuttanut mielensä ja siunaa vallitsevan olotilan. On takerruttu perinteeseen niin, että kuolleet isät ovat rakkaampia kuin elävä Jeesus Kristus ja Hänen elävät lapsensa” (Aaro Leikkari, Armahdettu yhteyteen Kristuksessa, s. 39).*

Nämä uskovat ovat ”tietoa vailla”; eivätkä he edes ole kiinnostuneita saamaan lisää tietoa. He ovat laiskoja ja nukkuvia uskovia! Tämä on heidän kohtalonsa: **”Minun kansani joutuu häviöön, sillä se on tietoa vailla”** (Hoos.4:6; Saarnivaaran käänn.).

2. Rikkinäisyys nähdään rikkautena. Nämä ihmiset ovat saaneet silmävoidetta perkeleeltä.

”Täytyyhän uskovailla hengellinen koti olla.” ”Täällä ajassa ei ole mahdollista saada sitä yhteyttä, josta Jeesus puhuu Joh.17. Se toteutuu vasta ´pilvein tuolla puolen´” ”Uskovien yhteys tässä ajassa on utopiaa, ei realismia.”

*”Seurakunnan ja sielujemme vihollinen, saatana, julistaa sellaista evankeliumia, että kuolema korjaa kaiken. Monet uskottomat se on saanut uskomaan, että ei tämän elämän aikana kannata huolehtia iankaikkisuuskohtalostaan. Liian monet uskovat ovat uskoneet saatanan selityksen, että Jumala on suunnitellut toteuttavansa **uskovien yhteyden vasta ajan rajan tuolla puolen**. Nyt voidaan elää ja toimia niin kuin parhaaksi nähdään. **Mikä petollinen valhe!** Miten kuolema, joka*

*Raamatun mukaan on vihollisista viimeinen, voisi muuttaa uskoviensa sydämet niin, että he "yhtä olisivat", ellei Jumalan Sana ja Pyhä Henkikään ole sitä muutosta aikaan saanut? **Armon aika on vakavaa aikaa**" (Aaro Leikkari, Armahdettu yhteyteen Kristuksessa, ss. 72-73).*

*"Sillä semmoiset ovat valheapostoleja, petollisia työntekijöitä, jotka tekeytyvät Kristuksen apostoleiksi. **Eikä ihme; sillä itse saatana tekeytyy valkeuden enkeliksi**" (2. Kor.11:14).*

3. Ekklesia-ajattelu. Jumalan perhe on jakamaton, yksi. Kaikki, jotka eivät hyväksy "yhden perheen oppia", ovat lahkolaisia. Lahkoja on suuria ja pieniä; kansankirkot ovat suurimmat.

Henkivaltojen taistelu

Lahkolaisten isä on SAATANA, DIABOLOS (erilleen heittäjä, hajottaja). Ekklesia-uskovaisten isä taas on PYHÄ HENKI (rakkauden henki, yhdistäjä). Tästä on helluntai kouluesimerkkinä:

"Ja he hämmästyivät ja ihmettelivät sanoen: "Katso, eivätkö nämä kaikki, jotka puhuvat, ole galilealaisia? Kuinka me sitten kuulemme kukin sen maan kieltä, jossa olemme syntyneet? Me parttilaiset ja meedialaiset ja eelamilaiset ja me, jotka asumme Mesopotamiassa, Juudeassa ja Kappadokiassa, Pontossa ja Aasiassa, Frygiassa ja Pamfyliassa, Egyptissä ja Kyrenen puoleisen Liibyan alueilla, ja täällä oleskelevat roomalaiset, juutalaiset ja käännynnäiset, kreetalaiset ja arabialaiset, me kuulemme kukin heidän puhuvan omalla kielellämme Jumalan suuria tekoja" (Apt.2:7-11).

Daavid ja Goljat

Maailman lahkolaisjoukko on valtava. Ekklesiakristityt taas ovat minimaalinen joukko. Ulkoapäin katsoen taistelu on hyvin epätasainen. Lahkolaisgoljatilla on tukena kansanpaljous. Ekklesiakristittyjen lingossa on kuitenkin pätevä kivi, Jumalan sana!

*"Ja hän otti sauvansa käteensä, valitsi purosta viisi sileätä kiveä, pani ne paimenlaukkuun, joka hänellä oli linkokivisäiliönä, otti lingon käteensä ja meni filistealaista vastaan....
Mutta Daavid sanoi filistealaiselle: "Sinä tulet minua vastaan miekan, peitsen ja keihään voimalla, mutta minä tulen sinua vastaan Herran Sebaotin nimeen, Israelin sotajoukon Jumalan, jota sinä olet häväissyt. Tänä päivänä Herra antaa sinut minun käsiini, ja minä surmaan sinut, katkaisen sinulta pään ja annan filistealaisten sotajoukon ruumiit tänä päivänä taivaan linnuille ja metsän pedoille; ja kaikki maat tulevat tietämään, että Israelilla on Jumala. Ja koko tämä suuri joukko tulee tietämään, ettei Herra anna voittoa miekan eikä keihään voimalla; sillä sota on Herran, ja hän antaa teidät meidän käsiimme." Kun filistealainen lähti tulemaan ja lähestyi Daavidia, niin Daavid juoksi nopeasti sotarintaan filistealaista vastaan. Ja Daavid pisti kätensä reppuunsa ja otti sieltä kiven, linkosi ja satutti filistealaista otsaan, niin että kivi upposi hänen otsaansa, ja hän kaatui maahan kasvoillensa. **Niin sai Daavid voiton filistealaisesta lingolla ja kivellä ja löi filistealaisen kuoliaaksi**, eikä Daavidilla ollut miekkaa kädessään. Sitten Daavid juoksi ja asettui filistealaisen ääreen, tarttui hänen miekkaansa, veti sen tupesta ja tappoi hänet ja löi sillä häneltä pään poikki. Kun filistealaiset näkivät, että heidän sankarinsa oli kuollut, pakenivat he" (1. Sam.17:40,45-51).*

"Se sana seisoo vahvana, He ei voi sitä kestää. Kun kanssamme on Jumala, Ken meiltä voiton estää. Jos veis he henkemme, Osamme, onnemme, Ne heidän olkohon, Vaan meidän iät on Jumalan valtakunta" (Vvk 170:4).

Koko maanpiiri palvelee

Lahkolaisperkele on suuressa suosiossa. Se on yleisesti hyväksytty uskovien piireissä. Kuka voi asettua sitä vastaan?

”Ja nyt uhkaa se vaara, että ei ainoastaan tämä meidän elinkeinomme joudu halveksituksi, vaan myöskin, että suuren Artemis jumalattaren temppeleä ei pidetä minäkään ja että hän menettää mahtavuutensa, hän, **jota koko Aasia ja koko maanpiiri palvelee**” (Apt.19:27).

”Ja he kumarsivat lohikäärmettä, koska se oli antanut sellaisen vallan pedolle, ja kumarsivat petoa sanoen: ”Kuka on pedon vertainen, ja **kuka voi sotia sitä vastaan?**” (Ilm.13:4).

Yhteysliikkeitä

Ekklesia on yhteysliike, jossa Pyhä Henki yhdistää kaikki uskovat yhdeksi Jumalan perheeksi.

Lahkolaisia taas yhdistää antikristillinen ekumeeninen liike.

”Ennustusten mukaan näkyväinen kirkko lopun aikoina kehittyy kohden luopumusta, Luuk.18:8; 2. Tim.3:1-8, mutta näkymätön kirkko, 2. Kor.11:2-4, valmistuu häihin, kunniaansa, Matt.13:18-23; Room.8:18-23; 1. Tess.4:14-17” (Aapeli Saarisalo).

Nathan Söderblomia (Upsalan arkkipiispana 1914-1931) on sanottu ”ekumeenisen liikkeen isäksi”...Arkkipiispa **Gustaf Johansson** sanoi Söderblomille, kun tämä kävi hänen luonaan: ”Kuule, Nathan, sinussa on antikristus, sinä olet antikristus” (Uuras Saarnivaara, Suuri Babylon, ss.22,23).

”Kehitykseen liittyy myös paradoksi. Vaikka organisaatiot toisaalta kilpailevat näkyvästi keskenään, samanaikaisesti ne etsivät **organisaatioyhteyttä** toistensa kanssa. ”Toinen henki” toimii näennäisesti ristiriitaisesti, mutta tarkoituksperiinsä nähden johdonmukaisesti pyrkiessään erottamaan uskovat, mutta yhdistämään ”hengellistetyt” organisaatiot. Monet Jumalan lapsetkin uskovat ”toisen hengen” **petosta**, että aito uskovien yhteys voitaisiin toteuttaa inhimillisillä sopimuksilla ja päätöksillä, eihän tuo ”henki” todellisuudessa edes pyri siihen, päinvastoin” (Aaro Leikkari, Armahdettu yhteyteen Kristuksessa, s. 148).

”Yhteyden keinotekoinen rakentaminen, ns. ekumenia, tapahtuu myös uskovien yhteyden nimissä, mutta siinä on kysymys organisaatioiden yhtymisestä, jota ohjaa ”toinen henki”. Kristuksen seuraajia kutsutaan **päinvastaiseen suuntaan**, nöyrään parannuksen tekoon rakkauttomuudesta ja vieraudesta, jossa eletään, ja alistumiseen Jumalan tahtoon ja suunnitelmiin niin, että yhteys syntyy Jumalan tekona” (emt. s. 158).

Epäraamatullista

Kaikille pitäisi olla selvää, ettei Raamattu tue rikkinäisyyttä; se on Raamatun mukaan DIABOLOKSEN (erilleen heittäjän, hajottajan) työtä. Vaikka muutoin eri kuppikunnissa kilvan kisaillaan raamatullisuudesta, tämä sektori on jätetty ”herrasmiessopimuksella” rauhaan; onhan jokaisella ”oma lehmä ojassa”.

"Te odotatte paljoo, mutta se menee vähiin. Te tuotte kotiin, mutta minä puhallan sen pois. Minkätähden? sanoo Herra Sebaot. Minun huoneeni tähden, kun se on rauniona ja **te juoksette kukin oman huoneenne hyväksi**" (Hgg.1:9).

"Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut - että tekin niin rakastatte toisianne. **Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus.**" (Joh.13:34,35).

"Mutta minä kehoitan teitä, veljet, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeen, että kaikki olisitte puheessa yksimieliset ettekä suvaitsisi riitaisuuksia keskuudessanne, vaan pysyisitte sovinnossa ja teillä olisi sama mieli ja sama ajatus. Sillä Kloen perhevältä olen saanut teistä kuulla, veljeni, että teillä on riitoja keskuudessanne. Tarkoitin sitä, että yksi teistä sanoo: "Minä olen Paavalin puolta", toinen: "Minä Apolloksen", joku taas: "Minä Keefaan", joku vielä: "Minä Kristuksen". **Onko Kristus jaettu?** Ei kaikesti Paavali ole ristiinnaulittu teidän edestänne? Vai oletteko te kastetut Paavalin nimeen?" (1. Kor.1:10-13).

"Niinpä, veljet, minun ei käynyt puhuminen teille niinkuin hengellisille, vaan niinkuin **lihallisille, niinkuin pienille lapsille Kristuksessa**. Maitoa minä juotin teille, en antanut ruokaa, sillä sitä ette silloin sietäneet, ettekä vielä nytkään siedä; olettehan vielä lihallisia. Sillä kun keskuudessanne on kateutta ja riitaa, ettekö silloin ole lihallisia ja vaella ihmisten tavoin? Kun toinen sanoo: "Minä olen Paavalin puolta", ja toinen: "Minä olen Apolloksen", ettekö silloin ole niinkuin ihmiset ainakin?" (1. Kor.3:1-4).

"Mutta lihan teot ovat ilmeiset, ja ne ovat: haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalanpalvelus, noituus, vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat, juonet, eriseuratt, lahkot, kateus, juomingit, mässäykset ja muut senkaltaiset, joista teille edeltäpäin sanon, niinkuin jo ennenkin olen sanonut, että ne, jotka semmoista harjoittavat, **eivät peri Jumalan valtakuntaa**" (Gal.5:19-21).

Sairasta

Kristikunta sairastaa. Pirstoutuminen on vakava sairaus. Pirstoutuminen = lahkoutuminen. Tämä on "kuoleman sairaus", joka johtaa kuolemaan ja helvettiin, Gal.5:19-21.

"Seurakuntaruumis on niin raadeltu ja vammautunut, että sen elinvoima valuu hukkaan ja sen elintoiminnot ovat sekaisin. Saatana katselee tätä kaikkea ilkkuen ja on syystäkin tyytyväinen toimintansa tuloksiin. "Hajoita ja hallitse"- periaate toimii sen kannalta hyvin" (Aaro Leikkari, Armahdettu yhteyteen Kristuksessa, s. 59).

Ongelmaa ei tunneta eikä tunnusteta

Kukin lahkolaisryhmä hekumoi omassa liemessä ilman vähäisintäkään tuntoa siitä, että asiat voisivat olla toisin. Kun oma lahko pärjää ja voi hyvin, se riittää. Ei ole mitään huolta Jumalan seurakunnan **ekkesian** tilasta.

"Kylmä sydän ei murehdi vierautta, sitä, että nuo Kristuksessa rakastetut Jumalan lapset elävät rakkautta tuntematta vieraina toisilleen, eikä kannata tästä tilanteesta rukouskuormaa Jumalan edessä. Useimmat meistä eivät ole kokeneet eivätkä tiedä mitä merkitsee se, että ollaan yhtä

kaikkien Kristuksessa pyhitettyjen kanssa ” (Aaro Leikkari, Armahdettu yhteyteen Kristuksessa, s. 161).

”Voi teitä, jotka lykkäätte kauas pahan päivän, mutta vedätte luoksenne väkivallan, valtaistuimelle istumaan; jotka makaatte norsunluusohvilla ja venytte leposijoillanne, syötte karitsoita laumasta ja vasikoita navetasta; jotka sepustatte lauluja harpulla säästäen ja sommittelette soittimia kuin mikäkin Daavid; jotka juotte viiniä maljoista ja voitelette itsenne parhaalla öljyllä, **mutta ette murehdi Joosefin sortumista!**” (Aam.6:3-6).

Tyttö oli selkäsairas. Hän käveli vinossa. Kun sitten selkä leikkauksen avulla korjattiin, tyttö purskahti itkuun: ”Minähän olen nyt aivan vinossa!”

Kristikunta on satoja vuosia ollut sairaalloisessa tilassa. Se ei lainkaan kykene tajuamaan, mikä on sen oikea olotila.

”Se on ensimmäinen elämän merkki, että huomaa itsensä kuolleeksi” (Wilhelmi Malmivaara).

Epärehellisyyttä

Annetaan ymmärtää ja uskotellaan, että kristikunta on kaikesta (rikkinäisyydestään) huolimatta yhtä. Joka sunnuntai luterilaisessa kirkossa yhdytään uskontunnustukseen: ”**Minä uskon Pyhään Henkeen, pyhän yhteisen seurakunnan, pyhän yhteyden, syntien anteeksisaamisen, ruumiin ylönousemisen ja iankaikkisen elämän, Amen.**”

Valitettavasti tämä jää vain ”uskomisen asteella”. Mitään konkretiaa yhteydestä ei siitä seuraa. Sillä pidetään yllä loistavaa kulissia. Se on HURSKASTA VALHETTA! Ripaus totuutta ei olisi pahitteeksi.

Miltä pohjalta tämä nousee?

Mitään järkevää perustaa moiselle käyttäytymiselle ei ole. Tunnustus on pitkä valheellinen perinne, jonka totuudellisuutta ei ole vara tarkistaa. Moinen tunnustus on tukevin jaloin ilmassa. Sen alla muhii kaikessa rauhassa valheellinen ja petollinen käsitys uskovien yhteydestä.

Väärä ekklesia-oppi

Ekklesia tarkoittaa kaikkien uskovien (maailmasta uloskutsuttujen) yhteyttä. Sillä ei ole mitään tekemistä ”lahkoyhteyden” kanssa. Ekklesia on ”valtakuntakristittyjen” yhteys. Lahkolaispiireissä vierastetaan ekklesia ajatusta; se on lahkolaiselle ”pakkopullaa”. Jos hänet pakotetaan käsittelemään tätä kuumaa perunaa, hänellä on asiaan vain yksi ratkaisu: EKKLESIA = LAHKORYHMITYMIEN SUMMA. Tässä kuitenkin törmätään jo heti alkuun suureen ongelmaan: MISSÄ SE ON KIRJOITETTU?

Ekklesiakristitty – tuuliajolla?

Lahkolaiset katsovat, että ekklesiakristityt edustavat ”irtolaisuutta” ja ovat tuuliajolla. Tämä ei lainkaan pidä paikkaansa – lahkolaiset itse ovat irti Kristuksesta ja tuuliajolla:

”Meidän aikanamme opetetaan yleisesti, että seurakunta-sana Raamatussakin tarkoittaa ”seurakunniksi” virallisesti järjestettyjä tai järjestäytyneitä rekisteröityjä uskovien joukkoja

*jäsenluetteloineen ja muine muodollisuuksineen. Tämän vallitsevan tulkinnan omaksuneet ihmiset eivät tunnusta seurakunnan jäseniksi sellaisia uskovia, jotka eivät ole virallisesti järjestäytyneet ns. seurakunnaksi tai liittyneet sellaiseen yhteisöön, **vaan heitä pidetään irtolaisina ja tuuliajolla olevina**. Tähän opetukseen jää kaipaamaan raamatullista perustelua. Minkä niminen virallinen organisaatio velvoitti ja ohjasi alkuseurakunnan uskovia yhdessä olemiseen ja toimimiseen?! **Tuskin he tuuliajolla olivat!** Raamattu vastaa tähän, että kaikki uskovat on yhdessä Hengessä kastettu yhdeksi ruumiiksi (Aaro Leikkari, Armahdettu yhteyteen Kristuksessa, s. 45).*

Hengellinen koti

”Uskovien yhteisöt vertaavat itseään mielellään kotiin. Jos tätä vertausta halutaan käyttää raamatullisessa merkityksessä, seurakuntakoti on kaikkien Jeesuksessa Kristuksessa olevien uskovien muodostama hengellinen yhteisö. Jos ”perheen jäsenet” lähtevät kukin taholleen ja perustavat itseään varten omia ”seurakuntakoteja”, on kysymys kodin hajoamisesta, sillä perheen jäsenet ovat joutuneet eroon toisistaan. Se on raunioille rakentamista” (emt. s. 65).

*”Vaikka uskovat ovat saaneet syntyä uudesti näkymättömän elämän voimasta, näkymättömään elämään sopeutuminen on tuskallisen vaikeata. Tämä näkyy siinä, että useimpien kohdalla yhteys uskovien kesken on totta vasta, kun ollaan samassa organisaatiossa, **jos silloinkaan**. Yhteyden edellytyksenä on organisaation ”kuva ja päällekirjoitus”. Ilman sitä ei voida nähdä myöskään jäsenyyttä Kristuksen seurakunnassa. Täytyy **perustaa itse itselleen** ”seurakuntakoti” ja olettaa se Kristuksen seurakunnaksi” (emt.ss. 65-66).*

”Monissa uskovien yhteisöissä käyttäydytään kanankasvattajan tavoin. Kanojen kasvattajat leikkaavat siipien kärjet sellaisilta kanoilta, jotka oppivat lentämään aitauksensa yli. Vaikka uudestisyntymisen myötä tullut Jumalan lasten elämänpiirin raja on seurakunnan pirstaloitumisen vuoksi paljon laajemmalla kuin ”omien seinien” sisällä, yhteisön lapsiltakin katkotaan rakkauden siivet ja heidät ohjataan elämään suljettua elämää kodin tarjoamalla eväillä. Kasvun sijaan tapahtuu paisumista ja sokeutumista” (emt. 66).

OPILLISET YKSITYISKOHDAT

1. Vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen

Suuret kirkkokunnat (katolinen, ortodoksinen, luterilainen) painottavat tässä tapauksessa pitkälti sakramenttien ratkaisevaa merkitystä. Kaste vaikuttaa tehtynä toimituksena (ex opere operato) lapsen uudestisyntymisen. Tähän liittyy merkittävänä osana pappisviran korostus: kaste uudesti synnyttää, pappi uudesti synnyttää. Tällä kohden on kuilu suurten kirkkojen ja herätysliikkeiden välillä.

Herätysliikkeet ja vapaa suunnat korostavat henkilökohtaisen uskon merkitystä. Jokaisen on tultava omakohtaiseen uskoon. Nämä liikkeet ovat kautta aikain toimineet kirkon suhteen protestiliikkeinä.

2. Pyhitys

Suuret kirkkokunnat painottavat pelastusasiassa sakramentteja, virkaa ja instituutiota. Nämä yhdessä takaavat taivaaseen pääsyn. Henkilökohtainen kilvoitus ja pyhitys jäävät taka-alalle.

Luterilaisuutta on sanottukin ”vanhurskauttamisen kirkoksi”. Toki tätäkin sanontaa voidaan ansaitusti kritisoida.

Herätysliikkeet ja vapaat suunnat eivät myöskään välttämättä aina liputa raamatullisen pyhityskilvoituksen puolesta. Pyhitys voidaan korvata ”uskovien kasteella” tai sitten pelkästään kuulumiselle oikeaan lahkoryhmittymään.

Oikeaan pyhitykseen Raamatun mukaan ehdottomasti kuuluu ”uskovien keskinäinen yhteys”. Tämä on jokaiselle lahkolaiselle ylipääsemätön kynns.

Ryövärin kelkan jalaksilla

”hylkäisikö Herra kuitenkin lopulta hänet itsensä, kun hän ei pystynyt kantamaan hyvää hedelmää? Hän pyrki taas, niin kuin usein ennenkin, ryövärin kelkkaan, sen pitkille jalaksille. Ryöväristä oli vuosien myötä tullut hänelle se Raamatun henkilö, johon hän parhaiten samaistui. Tähän ´rosvorooliin` sopi sekin, että hän Savonlinnan Casinolla uuden kuntoutusjaksonsa aikana halusi olla mahdollisimman samanlainen kuin muut ja mennä mukaan kaikkeen, myös humppaamaan. Iltaisin hän kaivoi tanssikenkäsä esiin ja ilmestyi sinne, missä lattia oli liukas ja musiikki soi. Tällä tavoin hän koki pääsevänsä luontevasti todistamaankin” (Sisko Latvus, Erkki Leminen, armon matkamies, s.265)

Pyhityksen kieltäminen. Tätä tapahtuu sekä kirkon että herätyskristittyjen piireissä. Kirkossa asiasta yksinkertaisesti vaietaan. Teologisesti asia voidaan turhentaa esim. **Erkki Lemisen** sanoilla: RYÖVÄRIN KELKAN JALAKSILLA MENNÄÄN TAIVAASEEN! Tämä on vaarallista ”korvausteologiaa”, joka ei siedä lainkaan tarkempaa tutkistelua. Raamattu ei tätä tue. Ryöväri on esimerkki vanhurskauttamisessa ja pelastuksen vastaanottamisessa, mutta kristillisen elämän esikuvaksi hänestä ei ole! Ihminen kuolee autuaallisen kuoleman, jos hän muuttaa tästä ajasta heti uskoontulon jälkeen. Ääriesimerkkinä tästä on marttyyri, jonka kaula katkaistaan heti uskoontulon jälkeen. Mutta jos hänelle annetaan pelastumisen jälkeen vielä elinpäiviä, pyhitys tulee välttämättä kuvaan.

”Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa ja pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa” (Hebr.12:14).

”Niinkuin te siis olette omaksenne ottaneet Kristuksen Jeesuksen, Herran, niin vaeltakaa hänessä, juurtuneina häneen ja hänessä rakentuen ja uskossa vahvistuen, niinkuin teille on opetettu; ja olkoon teidän kiitoksenne ylitsevuotavainen” (Kol.2:6,7).

Ryövärin jalaksia on tänään monen nimisiä: epäilijä Tuomas, kieltäjä Pietari, syntinen nainen, tuhlaajapoika jne. Tänään jotkut luottavat myös **Lutherin, Laestadiuksen, Hedbergin, Renqvistin, Muroman jne.** kelkan jalaksiin. Nämä kaikki ovat pettäviä ja valheturvia. Näihin verrattavia on luottaminen omaan kirkkokuntaan tai lahkoon ”ainoana oikeana”. Näilläkin jalaksilla moni omavanhurskas tänään köröttelee – helvettiin.

”Uskonnollinen yhteisö voi organisaationa tulla jäsenilleen epäjumalaksi, sellaiseksi tukijalaksi, että jos se poistettaisiin, uskosta ei jäisi mitään jäljelle. Usko Jeesukseenkin voidaan nimetä organisaation mukaan niin, että ulkopuoliset tuntevat yhteisöön kuuluvat ihmiset vain nimettyinä ”laisina” tai ”läisinä” (Aaro Leikkari, Armahdettu yhteyteen Kristuksessa, s. 63).

Ainoat oikeat jalakset. Raamattu kertoo, että ainoastaan elävä yhteys Kristukseen pelastaa - ja myös pyhittää. Virrentekijä runoilee:

"Sä tuet väärät kukista, Kristuksen kuoloon istuta" (Vvk 105:1).

"Ainoa puhdas pyhitys On Vapahtajan yhteys" (Vvk 299:8).

"Mutta te olette Kristuksen ruumis ja kukin osaltanne hänen jäseniänsä" (1. Kor.12:27).

"Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niinkuin oksa ei voi kantaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa. Minä olen viinipuu, te olette oksat. Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää; sillä ilman minua te ette voi mitään tehdä" (Joh.15:4,5).

DIAGNOOSI

Kristikunnan rikkinäisyys kertoo sen sairaudesta. Se on vakavasti rikkirevitty ja skitsofreeninen. Seurakunnan peruselementti tulisi olla RAKKAUS. Tämä ei kuitenkaan voi versoa nykyisestä maaperästä. Meiltä ei puutu touhua ja tohinaa, mutta oikeaa kristillistä toimintaa, joka nousisi rakkauden maaperästä, puuttuu. Meillä on "touhuilijan ongelma":

"Vain hyödyksi ovat ahkeran ajatukset, mutta kaikki touhuilijat saavat vain vahinkoa" (Snl.21:5).

Aikamme kristillisyyttä on pitkälti "Martta – kristillisyyttä":

*"Ja heidän vaeltaessaan hän meni muutamaan kylään. Niin eräs nainen, nimeltä Martta, otti hänet kotiinsa. Ja hänellä oli sisar, Maria niminen, joka asettui istumaan Herran jalkojen juureen ja kuunteli hänen puhettansa. Mutta Martta puuhasi monissa palvelustoimissa; ja hän tuli ja sanoi: "Herra, etkö sinä välitä mitään siitä, että sisareni on jättänyt minut yksinäni palvelemaan? Sano siis hänelle, että hän minua auttaisi." Herra vastasi ja sanoi hänelle: "**Martta, Martta, moninaisista sinä huolehdit ja hätäilet, mutta tarpeellisia on vähän, tahi yksi ainoa. Maria on valinnut hyvän osan, jota ei häneltä oteta pois**" (Luuk.10:38-42).*

*"Efeson seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo hän, joka pitää niitä seitsemää tähteä oikeassa kädessään, hän, joka käyskelee niiden seitsemän kultaisen lampunjalan keskellä: Minä tiedän sinun tekosi ja vaivannäkösi ja kärsivällisyytesi, ja ettet voi pahoja sietää; sinä olet koetellut niitä, jotka sanovat itseänsä apostoleiksi, eivätkä ole, ja olet havainnut heidät valhettelijoiksi; ja sinulla on kärsivällisyyttä, ja paljon sinä olet saanut kantaa minun nimeni tähden, etkä ole uupunut. **Mutta se minulla on sinua vastaan, että olet hyljännyt ensimmäisen rakkautesi**" (Ilm.2:1-4).*

Aikamme kristillisyyttä on myös HEKTISTÄ kristillisyyttä: kilpalaulanta, kilpa kosinta, kilparahastus. On mahdotonta, että tässä maaperässä rakkaus viihtyy!

SEURAKUNNAN LÄMPÖMITTARI

"Jos halutaan saada selville seurakunnan hengellinen tila jollakin seudulla tai koko maassa, ei kannata katsoa kirkossakävijöiden määrää, ehtoollisvieraiden lukua, uhrilahjojen suuruutta,

*kokousten ja jumalanpalvelusten paljoutta – vaan on mentävä uskovien joukkoon ja **asetettava lämpömittari pyhien yhteisöön***” (Fredrik Wislöff, Minä uskon Pyhään Henkeen, s.94).

”Kun kuuluisa Titanic laiva lähestyi jäävuorta, johon törmääminen muodostui sen kohtaloksi, elohopea lämpömittarissa alkoi nopeasti laskea. Jäävuori uhoi kylmyyttä pitkien matkojen päähän” (Jaakko Haavio, Käy yrttitarihasta polku, s.43).

ETTÄ MAAILMA USKOISI

Tie maailman evankelioimiseen on uskovien yhteys. Tämä on nimenomaan raamatullinen tie. Tästä Jeesus puhuu selkein sanoin Joh.17.

*”Mutta en minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun, että he kaikki olisivat yhtä, niinkuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa, että hekin meissä olisivat, **niin että maailma uskoisi, että sinä olet minut lähettänyt**”* (Joh.17:20,21).

”Maailma napittaa viittansa tiukasti ympärilleen ja sulkeutuu itseensä, koska sillä on kylmä. Vain rakkauden aurinko saa sen ryömimään esiin piilostaan. Jos Jumalan ihmiset merkitsevät maailmalle pohjoistuulta ja pakkasta, lukitsevat maailmanihmiset ovensa vain yhä tiukempaan ja lämmittelevät oman lietensä äärellä. Mutta jos he näkevät auringon paistavan lämpimämmin ovien ulkopuolella, he pyrkivät ulos Jumalan rakkauden päivänpaisteeseen. Maailman voi voittaa ainoastaan rakkaus – joka on lähtöisin Jumalasta” (Fredrik Wislöff, Minä uskon Pyhään Henkeen, s.206).

”Jospa ymmärtäisimme, että me uskovat emme yksilöinä emmekä ryhmäkuntiin jakautuneina voi antaa maailmalle sitä todistusta, jota Jumala meiltä odottaa ja jota maailma tarvitsee. Sen todistuksen me voimme vain yhdessä antaa. Jospa ymmärtäisimme, ettemme saa erottaa sitä, minkä Jumala on yhdistänyt. Kukaan meistä ei voi väistää vastuutaan” (Aaro Leikkari, Armahdettu yhteyteen Kristuksessa, s.135).

”Jeesus paljasti esirukouksessaan, että evankeliumin julistuksen uskottavuus maailman silmissä riippuu siitä, ovatko opetuslapset näkyvästi yhtä ja rakastavatko he toisiaan. Jeesus tiesi, että maailma tarvitsee erilaisen todistuksen ja suuremman todistusvoiman kuin sen, minkä sillä on mahdollisuus ryhmäkuntiin jakaantuneilta tai yksilöuskovilta saada. Hän tiesi, mitä kautta maailma voi suurimman mahdollisen todistuksen saada, ja Hän rukoili palavasti Isää, että Hänen seuraajansa voisivat olla Hänessä yhtä. Jos opetuslapset vapaaehtoisesti ja pyyteettömästi rakastavat toisiaan ja osoittavat sen myös käytännössä, maailman on pakko tunnustaa, että Jumalan valtakunta totisesti on tullut lähelle, ja siinä on imua. Rakkaus, jossa ei ole laitoja eikä väliseiniä, ei ole tästä maailmasta” (Aaro Leikkari, Armahdettu yhteyteen Kristuksessa, s. 141).

Taivaaseen käy matkamme

Tähän virteen koko kristikunta yhtyy varauksetta. Toinen asia on taas kuljetaanko taivaaseen veljen ja sisarten kanssa käsi kädessä. Kun otamme Jeesuksen vastaan, samalla oven avauksella tulevat myös kaikki Jeesuksen omat sydämeemme!

"Kun lausun Jeesuksen tervetulleeksi elämäni ja sydämeeni, lausun samalla tervetulleeksi kaikki ne, jotka ovat Hänen yhteydessään, sillä Jeesus ei tule ilman heitä" (emt.s.161).

Luottamuspula

Kun äskeistä hallitusta synnytettiin, luotiin katsaus myös edelliseen hallitukseen. Todettiin sen epäonnistuneen tehtävässään. Perussyiksi nimettiin **luottamuspula**. Tämä lienee perusesteenä myös uskovien yhteyden epäonnistumiselle; ei luoteta siihen, että naapuri on todellinen uskova ja uudestisyntynyt Jumalan lapsi. Tästä epäluottamus sitten synnyttää jatkuvasti yhä uusia lahkolaispesiä. Ei ole epäilystäkään siitä, kuka moisen epäluulon siemenen on kylvänyt.

*"Nähdä, mitä silmäin edessä on. Jos joku on mielessään varma siitä, että hän on Kristuksen oma, ajatelkoon hän edelleen mielessään, että samoin kuin hän on Kristuksen, **samoin olemme mekin**" (2. Kor.10:7).*

"Vuosia sitten naapurinamme asui nuori uskovainen pariskunta. Nuori rouva osui vaimoni kanssa samanaikaisesti yhteiselle kasvimaallemme ja heidän keskustelunsa oli siirtynyt hengellisiin asioihin. Jonkin ajan kuluttua vaimoni tuli sisälle ja kertoi, että naapurit ovat tulossa meille keskustelemaan uskon asioista. Hetken kuluttua he tulivatkin Raamatut mukanaan. Veli selitti tullessaan, että oikeastaan he eivät olisi saaneet tulla meidän asuntoomme, kun me olemme vääräuskoisia. Ilmeisesti pariskunta koki meidän oikaisemisemme kuitenkin niin tärkeäksi, että katsoi voivansa tinkiä opinkohdasta" (Aaro Leikkari, Armahdettu yhteyteen Kristuksessa, s. 80).